

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/29/2012
Identifikačné číslo spisu:	9009010054
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9009010054.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v právnej veci žalobcu: K. J., bytom B., zastúpený advokátom Mgr. Janou Liptákovou, Advokátska kancelária so sídlom Krmanova 1, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného Č.p.: SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009, o odvolaní žalobcu aj žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. apríla 2012, č. k. 4S 105/2009-43, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20. apríla 2012, č. k. 4S 105/2009-43 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom č. k. 4S 105/2009-43 zo dňa 20. apríla 2012 rozhodnutie žalovaného Č.p.: SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 podľa § 250j ods. 2, písm. e/ O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súčasne žalovaného zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 851,77 € v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku k rukám jeho právneho zástupcu.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového rozhodnutia a konania im prechádzajúce oboznámiac sa s administratívnym spisom mal preukázané, že žalobca sa žalobou domáhal preskúmania zákonnosti personálneho rozkazu č. 462 zo dňa 4.septembra 2008 a rozhodnutia žalovaného Č.p.: SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu z dôvodu jeho oneskoreného podania. Personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 462 zo dňa 4.septembra 2008 bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len zákon č. 73/1998 Z.z.) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru (ďalej len PZ) z dôvodu, že porušil svoju prisahu zvlášť hrubým spôsobom a preto jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka Policajného zboru by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby na tom skutkovom základe, že dňa 16.marca 2008 na hraničnom priechode Výšné Nemecké pri hraničnej kontrole na vstupe z Ukrajiny do Slovenskej republiky v čase o 13.47 hod. kontroloval osobné motorové

vozidlo zn. P., ktoré riadil štátny príslušník Ukrajiny V. N., pričom nevykonával kontrolu cestovných dokladov šiestich spolujazdcov - štátnych príslušníkov Moldavska, ktorí sa neskôr pri zadržaní preukázali falošnými identifikačnými kartami Rumunska, čím takto osobám umožnil nedovolené prekročenie štátnej hranice. Podľa potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti č. H 196437 bol žalobca práceneschopný od 27.augusta 2008 do 14.októbra 2008 s udanou adresou, na ktorej sa mal zdržiavať K.. Z úradného záznamu Č.p.: UHCP-7-268/RHP-SO-VO-2008 zo dňa 9.septembra 2008, krajský súd zistil, že dňa 8.septembra 2008 bol žalobcovi pracovníkmi OARaŠ RHP Sobrance pplk. S.. K. P. a N.. V. D. doručovaný personálny rozkaz č. 462/2008 na adrese B. z dôvodu jeho práceneschopnosti, personálny rozkaz sa žalobcovi nepodarilo doručiť z dôvodu, že po príchode pracovníkov OARaŠ RHP dvere od bytu otvorila manželka žalobcu, ktorá uviedla, že manžel sa nachádza doma, ale momentálne sa cíti veľmi zle a nemôže vstať z postele, na požiadanie, aby oboznámila manžela s príchodom pracovníkov RHP Sobrance za účelom doručenia personálneho rozkazu uviedla, že manžel nič neprevezme lebo nemôže vstať z postele a nech sa mu personálny pošle poštou. Predmetný personálny rozkaz bol žalobcovi doručovaný prostredníctvom pošty doručenkou do vlastných rúk, na poštovú prepravu bol odovzdaný dňa 12.septembra 2008, prvé doručenie na adrese miesta zdržiavania sa žalobcu počas dočasnej práceneschopnosti Ukrajinská č. 170/1, Michalovce pošta vykonala dňa 16.septembra 2008, opakované doručenie dňa 17.septembra 2008, dňa 17.septembra 2008 bola zásielka uložená na pošte, zásielka zo strany žalobcu nebola v odbernej lehote prevzatá a dňa 14.októbra 2008 žalobca prevzal kópiu predmetného personálneho rozkazu. Voči personálnemu rozkazu žalobca prostredníctvom právnej zástupkyne podal rozklad na pošte dňa 28.októbra 2008, v ktorom namietal akékoľvek predošlé doručovanie personálneho rozkazu č. 462/2008 zo dňa 4.septembra 2008 pred dňom 14.októbra 2008, ako aj obdržanie akéhokoľvek oznámenia o uložení zásielky, tvrdiac, že predmetný personálny rozkaz mu bol riadne doručený až dňa 14.októbra 2008, zároveň z opatrnosti požiadal aj o prípadné odpustenie lehoty na podanie rozkladu z dôvodu jeho práceneschopnosti, ktorá mu znemožnila prevzatie tohto rozhodnutia pri výkone služby, vo veci samej namietal spáchanie vytýkaného skutku, zastávajúc názor, že sa nedopustil žiadneho hrubého porušenia pracovnej disciplíny ani služobnej prisahy. O odvolaní žalobcu rozhodol minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28.januára 2009 tak, že podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. rozklad zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z predloženého spisového materiálu a vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov vzťahujúcich sa k doručovaniu napadnutého rozhodnutia žalobcovi považoval podaný rozklad za oneskorene podaný a s poukázaním aj na ustanovenie § 327 ods. 1 zákona mal za to, že si zmeškanie zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu proti napadnutému rozhodnutiu zapríčinil svojím postojom k veci, v rámci preskúmania spôsobu doručovania napadnutého rozhodnutia žalobcovi zo strany prvostupňového orgánu nebolo zistené žiadne pochybenie, a preto žalobcovi zmeškanú lehotu neodpustil.

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia a postupu mu predchádzajúceho preskúmal v intenciách ustanovení § 241 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. v spojení s § 242ods. 1, 5, § 243 ods. 4, § 244, § 246 ods. 1,3, § 266 ods. 3,4, § 262 ods. 1, 3 uvedeného zákona.

Krajský súd považoval za nesporné, že vzhľadom k tomu že personálny rozkaz č. 462 zo dňa 4.septembra 2008 nebolo možné žalobcovi doručiť osobne prostredníctvom pracovníkov RHP v mieste trvalého bydliska B. XXX/X, K., ktorú uviedol aj ako kontaktnú adresu vo vystavenom doklade o dočasnej pracovnej neschopnosti, bol žalobcovi doručovaný prostredníctvom pošty na adresu uvedenú v tlačive o dočasnej práceneschopnosti s tým, že žalobca si predmetný personálny rozkaz v odbernej lehote neprevzal, na čo pošta dňa 17.septembra 2008 zásielku uložila. Konštatoval, že dňom 18.septembra 2008 začala plynúť trojdňová lehota podľa § 266 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z., dňom 20.septembra 2008 je považovaná zásielka za doručeníu a dňom 21.9.2008 začala plynúť 15 dnová lehota na podanie odvolania podľa § 242 ods. 1 cit. zákona, ktorej koniec pripadol na nedeľu 20.septembra 2008. Krajský súd mal za to, že v zmysle ustanovenia § 262 ods. 3 cit. zákona posledným dňom zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu bol pondelok 6.októbra 2008, a preto ak žalobca odoslal prostredníctvom svojho právneho zástupcu rozklad proti personálnemu rozkazu na poštovú prepravu až dňa 28.októbra 2008, podal ho po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu a predmetný personálny rozkaz nadobudol právoplatnosť dňom 6.októbra 2008.

Podľa názoru krajského súdu napadnuté rozhodnutie je zmätočné z dôvodu, že v jeho výrokovej časti žalovaný uviedol, že konal podľa cit. zákona, t.j. konal ako o včas podanom odvolaní, avšak v

odôvodnení rozhodnutia uviedol, že prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz č. 462 zo dňa 4.septembra 2008, nadobudol právoplatnosť dňa 6.októbra 2008 a žalobca podal odvolanie po zákonom určenej lehote dňa 28.októbra 2008. S poukazom na to, že podľa všeobecných zásad platných pre každé rozhodnutie vydané v správnom konaní, rozhodnutia musia byť jasné, zrozumiteľné, určité a musia spĺňať zákonom požadované formálne náležitosti, považoval rozpor medzi výrokovou časťou preskúmaného rozhodnutia, keď žalovaný tvrdil, že postupoval podľa § 244 zákona č. 73/1998 Z.z., t.j. viedol odvolacie konanie a odôvodnením, v ktorom tvrdil, že prvostupňové rozhodnutie je právoplatné, za takú vadu v konaní, ktorá mohla spôsobiť nezákonnosť vydaného rozhodnutia v tom, že ak mal žalovaný za to, že prvostupňové rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, druhostupňové rozhodnutie žalovaného na základe odvolania podľa názoru žalovaného oneskorene podané, nemalo byť vydané.

Krajský súd vyslovil názor, že v danom prípade by bol namieste postup žalovaného podľa § 246 cit. zákona, v zmysle ktorého mal žalovaný len preskúmať postup prvostupňového orgánu a jeho rozhodnutie podľa § 246 v rámci mimoodvolacieho konania, ak mal za to, že odvolanie bolo podané oneskorene, pretože oneskorene podané odvolanie je potrebné považovať za právne neúčinný akt.

Podľa názoru krajského súdu pokiaľ žalobca súčasne s podaním odvolania žiadal o odpustenie zmeškanej lehoty, ktorou sa žalovaný vysporiadal len v rámci odôvodnenia svojho odvolacieho rozhodnutia, bolo potrebné vydať o nevyhovení žiadosti formálne rozhodnutie analogicky s ustanovením § 28 správneho poriadku.

O trovách súdneho konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca aj žalovaný.

Žalobca v dôvodoch svojho odvolania uviedol, že podáva odvolanie z dôvodu, že súd nerozhodol o celom jeho návrhu. Vyslovil názor, že v súlade s § 205 ods.2 písm. a/ v konaní došlo k vadám a to v tom smere, že postupom súdu bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom. Dôvodil, že v konaní sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného - - Personálneho rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 462/2008 zo dňa 4.septembra 2008 a rozhodnutia č.p. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28.januára 2009, čo je aj zrejmé z jeho žalobného návrhu a je uvedené aj v odôvodnení napádaného rozsudku. Odvolací návrh nepodal.

Žalovaný v odvolaní žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žaloba sa zamieta. V dôvodoch odvolania namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (205 ods.2, písm. f/ O.s.p.).

Poukázal na súdnu judikatúru, podľa ktorej úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy (rozhodnutia Ústavného súdu SR č. k. II.ÚS 127/07-21, Najvyšší súd SR č.k. 6Sžo/84/2007, č.k. 6Sžo/98/2008, č.k. 1Sžo/33/2008, č.k. 2Sžo/5/2009, č.k. 8Sžo/547/2009). Uviedol, že súd pri preskúmaní zákonnosti správneho rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis a pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia, s poukazom na rozhodnutie NS SR č.k. 1Sžo/220/2008.

Zdôraznil, že prvostupňový súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom žalovaného, že rozklad bol podaný žalobcom po uplynutí zákonom stanovenej 15 - dňovej lehoty, v ktorej súvislosti poukázal na to, že aplikáciou ustanovení zákona treba dospieť k záveru, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka konania (právny názor napr. NS SR č. k. 6Sžo/130/2009, 6Sžo/255/2010, stanovisko NS SR č.103/2011), dôvodiac, že formálne zopakovanie rozkladového konania v predmetnej veci by ani pre žalobcu nepredstavovalo reálnu možnosť priaznivejšieho rozhodnutia.

Ďalej žalovaný poukázal na to, že odvolací orgán v rámci odvolacieho konania je povinný opätovne preskúmať všetky stanovené podmienky riadneho podania odvolania čo do jeho prípustnosti a včasnosti

a ak zistí, že niektorá podmienka nie je splnená, odvolanie - rozklad zamietne, pričom v prípade, ak odvolanie - rozklad zamietne preto, lebo bolo podané oneskorene, prvostupňové rozhodnutie sa nepotvrďuje (vid. S. I., Správny poriadok : Komentár. - 2. preprac. vyd. - Bratislava: IURA EDITION, 2005, str. 235, komentár k ustanoveniu § 59 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok). Taktiež poukázal aj na tú skutočnosť, že ak odvolací orgán nezistí dôvod na obnovu konania (§ 245 zákona) alebo zmenu či zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho onánia (§ 246 zákona), odvolanie zamietne, a to formou rozhodnutia, ktoré musí mať všetky náležitosti (vid. napr. E. J., Správne konanie. Komentár, vyd. Heuréka, 1998, str. 129).

Žalovaný mal za to, že žalobou napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 241 zákona, v ktorej súvislosti poukázal na ustálený právny názor NS SR vyslovený v rozhodnutí č.k. 4SŽ/74/02) , podľa ktorého: „pri určenej obsahovej štruktúre rozhodnutia výrok má obsahovať len autoritatívne riešenie otázky, ktorá bola predmetom rozhodovania a uvedenie právnych prepisov, podľa ktorých sa rozhodlo“. Ďalej žalovaný poukázal aj na právny názor NS SR č.k. 4SŽ/99/03, ako aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. I. ÚS 105/06-45, podľa ktorého: „náležitosti rozhodnutia, obsahové aj formálne upravuje zákon v § 241 bez sankcie neplatnosti. Ako aj pri iných procesných úpravách aj podľa všeobecného procesného predpisu (zák.č. 71/67 Zb.) rozhodnutie sa považuje za platné aj za stavu, že nemá predpísané členenie. Teda za platné a právne záväzné sa považuje aj vtedy ak má formu listu a kompetentný správny orgán ním rieši autoritatívnym spôsobom otázku týkajúcu sa založenia, zrušenia, či zmeny práv a povinností. Tu ide o rozdiel medzi úpravou v OSP, ktorý v § 159 hovorí o záväznosti len výrokovej časti rozhodnutia. Procesné predpisy pre orgány verejnej správy ani zákon, podľa ktorého postupoval žalovaný takúto úpravu nemajú a preto je záväzná a platná celé rozhodnutie.“

Žalovaný s poukazom na § 266 ods.4 zákona č. 73/1998 Z.z. konštatoval, že z predloženého spisového materiálu je dostatočne preukázané, že odvolateľovi bol personálny rozkaz doručovaný najskôr pracovníkmi RHP Sobrance v mieste jeho zdržiavania sa počas dočasnej pracovnej neschopnosti, ktoré bolo uvedené na potvrdení o dočasnej pracovnej neschopnosti, a následne prostredníctvom pošty, pričom žalobca si zásielku doručovanú do vlastných rúk v odbernej lehote nevyzdvihol. Dôvodil, že z uvedených skutočností je jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobca sa počas doručovania personálneho rozkazu, ktorým bolo rozhodnuté o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona zdržiaval na adrese uvedenej na potvrdení o dočasnej neschopnosti, čo je bez pochybností preukázané aj tým, že žalobca bol doma, ale nič neprevezme, lebo leží a nemôže vstať. Mal za to, že zo všetkých skutočností vzťahujúcich sa k doručovaniu personálneho rozkazu žalobcovi vyplýva, že tento sám svojim postojom k danej veci odmietal jeho doručenie, aj napriek tomu, že o jeho doručovaní mal vedomosť a preukázateľne sa zdržiaval na adrese uvedenej na potvrdení o dočasnej práceneschopnosti, a preto s poukazom na § 242 ods. 5 zákona (voľná správna úvaha odvolacieho orgánu) a aj na ustanovenie § 237 ods. 1 zákona považoval za opodstatnené, keď žiadosti žalobcu na odpustenie lehoty nevyhovel, dospievajúc k záveru, že práve žalobca si zmeškanie zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu proti personálnemu rozkazu zapríčinil svojím postojom k danej veci, pričom zo strany prvostupňového orgánu nezistil žiadne pochybenie, prípadne porušenie zákona. Súčasne poukázal na to, že ani súd prvého stupňa pri preskúmaní žalobou napadnutého rozhodnutia nezistil pochybenie zo strany žalovaného pri doručovaní personálneho rozkazu žalobcovi.

Žalovaný záverom odvolania vyslovil názor, že žalobou napadnuté rozhodnutie, ktorým sa podľa § 243 ods. 4 zákona zamietol podaný rozklad z dôvodu zmeškania zákonom stanovenej lehoty na jeho podanie, obsahuje všetky náležitosti, ktoré vyžadujú ustanovenia zákona a bolo vydané v súlade s právnymi názormi súdov, ktorými je podľa § 250j ods. 7 OSP viazaný.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach dôvodov podaných odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 246c ods.1 O.s.p. v spojení s § 214 ods.2) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a za dôvodné považoval odvolanie žalovaného.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa vyhovel žalobe tak, že rozhodnutie žalovaného Č.p.: SLV-886/PK-2008 zo dňa 28. januára 2009 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu podaný proti personálnemu rozkazu č. 462 zo dňa 4.septembra 2008 z dôvodu jeho oneskoreného podania. Personálnym rozkazom č. 462 zo dňa 4.septembra 2008 bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu, že porušil svoju prísahu zvlášť hrubým spôsobom a preto jeho ponechanie v služobnom pomere príslušníka PZ by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného, ktorým rozhodnutím bol žalobca s konečnou platnosťou prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

V správnom súdnictve preskúmvajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods.1 O.s.p.).

Odvolací súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1, veta prvá O.s.p.). Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods.1 O.s.p.). V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.). Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmvajúc súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. (§ 245 ods.2 O.s.p.).

Odvolací súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že žalobca žalobou podanou na Krajský súd v Bratislave žiadal zrušiť rozhodnutie žalovaného - personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 462//2008 zo dňa 4.septembra 2008 a rozhodnutie č.p. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28.januára 2009 a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. V dôvodoch žaloby namietal nesprávne právne posúdenie skutkových okolností doručovania prvostupňového rozhodnutia - personálneho rozkazu č. 462, včasnosti podania rozkladu proti uvedenému rozhodnutiu a súčasne namietal zákonnosť rozhodnutí žalovaného vo veci samej tvrdiac, že rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo prepustený zo služobného pomeru vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôkazov, majúť za to, že ak by aj bola v konaní po riadnom vykonaní a zodpovednom vyhodnotení všetkých dôkazov prípadne preukázané jeho zavinenie, takéto konanie nemožno považovať za hrubé porušenie služobnej prísahy, ale podľa jeho

názoru by preukázané zavinenie bolo plne kvalifikované na disciplinárne konanie tak ako tomu bolo aj v mnohých iných prípadoch iných príslušníkov PZ. Žalobca rovnako za nesprávne a ukracujúce na jeho právach považoval rozhodnutie č.p. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28.januára 2009, ktorým bol zamietnutý rozklad, tvrdiac, že nemá vedomosť o akomkoľvek doručovaní predmetného personálneho rozkazu a neobdržal ani žiadne oznámenie o uložení zásielky.

Ďalej odvolací súd zistil, že žalobca personálnym rozkazom ministra vnútra Slovenskej republiky č. 462//2008 zo dňa 4.septembra 2008 bol podľa § 192 ods.1, písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ z dôvodu zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a služobných povinností a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby na tom skutkovom základe, že dňa 16.3.2008 na hraničnom priechode Vyšné Nemecké pri hraničnej kontrole na vstupe z Ukrajiny do Slovenskej republiky v čase o 13.29 hod. kontroloval osobne motorové vozidlo zn. P., E., ktoré riadil štátny príslušník Ukrajiny V., pričom nevykonával kontrolu cestovných dokladov šiestich spolujazdcov - štátnych príslušníkov Moldavska, ktorí sa neskôr pri zadržaní preukázali falošnými identifikačnými kartami Rumunska, čím takto osobám umožnil nedovolené prekročenie štátnej hranice.

Z dokladu o práceneschopnosti je zrejmé, že žalobca bol práceneschopný v dňoch od 27.augusta 2008 do 14.októbra 2008.

Z úradného záznamu zo dňa 9.9.2008 podpísaného pplk. S.. K. P. a mjr. N.. V. D. vyplýva, že žalobcovi sa nepodarilo doručiť predmetný personálny rozkaz v mieste, ktorý uviedol na doklade o práceneschopnosti.

Personálny rozkaz bol následne doručovaný poštou uložením na pošte dňom 17.septembra 2008 a žalobca si doručovanú zásielku neprevzal.

Žalobca podal rozklad proti tomuto personálnemu rozkazu prostredníctvom pošty dňom 28.októbra 2008, v ktorom namietal jeho doručenie, z opatrnosti žiadajúc odpustenie zmeškania lehoty na podanie rozkladu z dôvodu jeho práceneschopnosti a súčasne vzniesol námietky vo veci samej nesúhlasiac s dôvodmi, pre ktoré bol napadnutým personálnym rozkazom prepustený zo služobného pomeru, tvrdiac, že sa nedopustil žiadneho hrubého porušenia pracovnej disciplíny ani služobnej prísahy, namietajúc nedostatočne zistený skutkový stav a jeho nesprávne právne posúdenie.

O odvolaní žalobcu rozhodol minister vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28.januára 2009 tak, že podľa § 243 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z.z. rozklad zamietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že z predloženého spisového materiálu a vyhodnotení všetkých dostupných dôkazov vzťahujúcich sa k doručovaniu napadnutého rozhodnutia žalobcovi považoval podaný rozklad za oneskorene podaný a s poukázaním aj na ustanovenie § 327 ods. 1 zákona mal za to, že si zmeškanie zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu proti napadnutému rozhodnutiu zapríčinil svojím postojom k veci, v rámci preskúmania spôsobu doručovania napadnutého rozhodnutia žalobcovi zo strany prvostupňového orgánu nebolo zistené žiadne pochybenie, a preto žalobcovi zmeškanú lehotu neodpustil.

Odvolací súd zo skutkových zistení v danej veci mal preukázané, že súd prvého stupňa v preskúmvacom konaní zameriaval svoju pozornosť len na formálne náležitosti rozhodnutia ministra vnútra Slovenskej republiky rozhodnutím č.p. SLV-886/PK-2008 zo dňa 28.1.2009 a ostanými žalobnými dôvodmi sa nijak nevysporiadal. Krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil rozhodnutie žalovaného zo dňa 28. januára 2009 podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie je zmätočné z dôvodu, že v jeho výrokovej časti žalovaný uviedol, že konal podľa cit. zákona, t.j. konal ako o včas podanom odvolaní, avšak v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že prvostupňové rozhodnutie - personálny rozkaz č. 462 zo dňa 4.septembra 2008, nadobudol právoplatnosť dňa 6.októbra 2008 a žalobca podal odvolanie po zákonom určenej lehote dňa 28.októbra 2008.

Ďalej krajský súd konštatoval, že podľa všeobecných zásad platných pre každé rozhodnutie vydané v správnom konaní, rozhodnutia musia byť jasné, zrozumiteľné, určité a musia spĺňať zákonom požadované formálne náležitosti, z ktorých dôvodov považoval rozpor medzi výrokovou časťou preskúmvaného rozhodnutia, keď žalovaný tvrdil, že postupoval podľa § 244 zákona č. 73//1998 Z.z. a odôvodnením, v ktorom tvrdil, že prvostupňové rozhodnutie je právoplatné, za takú vadu v konaní, ktorá

mohla spôsobiť nezákonnosť vydaného rozhodnutia v tom, že ak mal žalovaný za to, že prvostupňové rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, druhostupňové rozhodnutie žalovaného na základe odvolania podľa názoru žalovaného oneskorene podaného, nemalo byť vydané.

Súčasne krajský súd vyslovil názor, že v zmysle ustanovenia § 262 ods. 3 cit. zákona posledným dňom zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu bol pondelok 6.októbra 2008, a preto ak žalobca odoslal prostredníctvom svojho právneho zástupcu rozklad proti personálnemu rozkazu na poštovú prepravu až dňa 28.októbra 2008, podal ho po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie rozkladu a predmetný personálny rozkaz nadobudol právoplatnosť dňom 6.októbra 2008. Krajský súd taktiež konštatoval, že v danom prípade by bol namieste postup žalovaného podľa § 246 cit. zákona, v zmysle ktorého mal žalovaný len preskúmať postup prvostupňového orgánu a jeho rozhodnutie podľa § 246 v rámci mimoodvolacieho konania, ak mal za to, že odvolanie bolo podané oneskorene, pretože oneskorene podané odvolanie je potrebné považovať za právne neúčinný akt.

Krajský súd za nesprávny považoval aj postup žalovaného, keď vo výroku rozhodnutia neuviedol svoje rozhodnutie o nevyhovení žiadosti žalobcu o odpustenie zmeškanej lehoty a len v odôvodnení svojho odvolacieho rozhodnutia konštatoval, že žiadosti žalobcu na odpustenie zmeškania lehoty nevyhovuje.

Skutočnosť, že žalovaný v druhostupňovom rozhodnutí výrokom rozhodol o rozklade žalobcu podľa § 244 zákona č. 73/1998 Z.z. a v odôvodnení konštatoval, že rozklad bol podaný oneskorene, bola podľa názoru krajského súdu takou vadou v konaní, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, preto druhostupňové rozhodnutie zrušil s poukazom na § 250j ods. 2 písm. e/ O. s. p. S týmto názorom sa žalovaný nestotožnil, keď v odvolaní uviedol, že aplikáciou ustanovení zákona treba dospieť k záveru, že rozhodnutie sa nezrušuje preto, aby sa zopakoval proces a odstránili formálne vady, ktoré nemôžu privodiť vecne iné, či výhodnejšie rozhodnutie pre účastníka konania s poukazom na právny názor napr. NS SR č. k. 6Sžo/130/2009, 6Sžo/255/2010, stanovisko NS SR č. 103/2011, dôvodiac, že formálne zopakovanie rozkladového konania v predmetnej veci by ani pre žalobcu nepredstavovalo reálnu možnosť priaznivejšieho rozhodnutia, dajúc do pozornosti, že prvostupňový súd sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho názorom, že žalobca podal rozklad po uplynutí zákonnej lehoty.

V tomto štádiu preskúmavacieho konania vystala spornou otázkou právneho posúdenia, či uvedený postup správneho orgánu predstavuje takú vadu konania, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a či môže súd na túto vadu prihliadať, aj ak ju žalobca ako účastník preskúmavacieho konania v žalobe nenamietal.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo dorúčením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom.

Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté. Ak sa v rozhodnutí ukladá povinnosť na plnenie, ustanoví sa pre ňu rozsah plnenia a lehota. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutí, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Podľa § 243 ods. 1, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z. odvolacím orgánom je najbližší nadriadený orgán, ktorý rozhodnutie vydal.

Odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a

rozhodnutie potvrdí.

Podľa § 244 zákona č. 73/1998 Z.z. proti rozhodnutiu ministra, ak nejde o rozhodnutie o odvolaní, možno podať rozklad. O rozklade rozhoduje minister na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie; proti tomuto rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Pre rozklad a konanie o ňom platia ustanovenia o odvolaní.

Podľa § 246 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z.z., ak sa dodatočne zistí, že právoplatné rozhodnutie je v rozpore s právnymi predpismi a ostatnými predpismi, môže ho minister zmeniť alebo zrušiť.

Minister rozhodnutie zruší a vec vráti oprávnenému orgánu alebo odvolaciemu orgánu, ktorý ho vydal na nové prerokovanie a rozhodnutie, ak je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; tieto orgány sú právnym názorom ministra viazané.

Pri preskúvaní rozhodnutia sa vychádza z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia. Nemôže sa preto zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo.

Právoplatné rozhodnutie možno zmeniť, zrušiť alebo zrušiť a vrátiť na nové konanie do troch rokov od nadobudnutia právoplatnosti.

Senát odvolacieho súdu taktiež zastáva názor, že význam výrokovvej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Výrok musí byť jednoznačný, určitý a zrozumiteľný, aby účastník konania i orgán, ktorý má dané rozhodnutie preskúmať alebo vykonať, mohol jednoznačne a bez pochybností poznať výsledok konania. Požiadavku určitosti, presnosti a zrozumiteľnosti výrokovvej časti rozhodnutia treba dôsledne rešpektovať aj pri vydávaní rozhodnutí druhostupňových správnych orgánov.

V zmysle ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. podaním rozkladu je prvostupňové rozhodnutie napádané v celom rozsahu, minister nie je viazaný len dôvodmi uvedenými v rozklade (§ 244 v spojení s § 243 ods.3). Pokiaľ je rozklad podaný po uplynutí zákonnej lehoty - oneskorene minister napadnuté rozhodnutie preskúmava v mimoodvolacom konaní a pokiaľ zistí, že právoplatné rozhodnutie je v rozpore s právnymi predpismi a ostatnými predpismi, môže ho zmeniť alebo zrušiť (§ 246).

V preskúvanej veci predmetom konania pred žalovaným bolo posúdenie, či žalobca podal rozklad v zákonnej odvolacej lehote a či prvostupňové rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnymi predpismi a ostatnými predpismi. Zo skutkových zistení vyplýva, že žalobca podal rozklad po uplynutí zákonnej lehoty, ktorú skutočnosť konštatoval aj prvostupňový súd a jeho žiadosti na odpustenie zmeškania lehoty nebolo vyhovené. Vo výroku druhostupňového rozhodnutia žalovaný uviedol, že na základe zistených skutočností sa rozhodol rozklad podľa § 243 ods.4 zákona zamietnuť.

Žalovaný svojím postupom pri vydávaní druhostupňového rozhodnutia nesprávne aplikoval právnu normu zákona, keď o podanom rozklade, ktorý bol podaný oneskorene, rozhodoval podľa § 243 ods.4 zákona. Výkladom právnych noriem zákona č. 73/1998 Z.z. ustanovujúcich odvolacie konanie vyplýva, že ak orgán rozhodujúci o rozklade napadnuté rozhodnutie nezmení ani nezruší, rozhodne o rozklade tak, že ho zamietne a rozhodnutie potvrdí, avšak za predpokladu, že rozklad bol podaný včas v zákone stanovenej lehote. Pokiaľ rozklad bol podaný po lehote minister preskúmava zákonnosť prvostupňového rozhodnutia v mimoodvolacom konaní a preto v záujme jasnosti a zrozumiteľnosti výroku je potrebné uvedenú skutočnosť uviesť. Z uvedených dôvodov žalovaný, pokiaľ tvrdí, že v konaní preskúmal zákonnosť prvostupňového rozhodnutia v celom rozsahu napriek tomu, že rozklad bol podaný po lehote, táto skutočnosť by mala byť zrejma nielen z výroku jeho rozhodnutia, ale aj z jeho odôvodnenia. Vzhľadom k uvedenému nie je možné súhlasiť s argumentáciou žalovaného, že práve z dôvodu, že rozklad bol podaný po lehote vo výroku preskúvaného rozhodnutia rozhodol tak, že rozklad podľa § 243 ods.3 zamietla, pretože oneskorene podaný rozklad sa nepotvrďuje.

Senát odvolacieho súdu sa však nestotožnil s názorom krajského súdu, pokiaľ ide o vplyv takéhoto postupu žalovaného na zákonnosť preskúvaného rozhodnutia. Pokiaľ žalovaný vo výroku druhostupňového rozhodnutia uviedol, že rozklad zamietol podľa § 243 ods.3 zákona č. 73/1998 Z.z.

napriek tomu, že rozklad bol podaný po lehote a zo znenia výroku ako aj z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že rozklad preskúmal podľa § 246 uvedeného zákona nemožno takýto postup žalovaného považovať za takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, ku ktorej by mal súd prihliadať a na základe ktorej by bolo potrebné preskúmané rozhodnutie zrušiť. V tejto súvislosti odvolací súd považuje sa potrebné taktiež poukázať na to, že žalobca v žalobných námietkach nenamietal, že by sa on sám cítil byť uvedeným postupom žalovaného pri rozhodovaní o rozklade dotknutý na svojich právach. Odvolací súd však dáva do pozornosti, že účelom postupu podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O. s. p. je odstránenie takých väd, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, bez ohľadu na to, či žalobca takýto nedostatok rozhodnutia namietal. Postup vo veciach, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí prihliadať bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala, predstavuje výnimku zo zásady *iudex ne eat ultra petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán) (m.m. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zverejnený v č. 1/1997, str. 21, ZSP).

Odvolací súd z uvedených dôvodov dospel k záveru, že v konaní žalovaného správneho orgánu ani v konaní, ktoré mu predchádzalo nebola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 2, písm. e/ O.s.p.), v dôsledku čoho nemožno konštatovať, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu alebo jeho postup nie je v súlade so zákonom, a preto krajský súd pochybil, ak žalobe vyhovel.

Vzhľadom k uvedenému senát odvolacieho súdu dospel k záveru, že v danom prípade je potrebné napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p. v spojení s § 246c ods.1 zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Dáva do pozornosti, že ústavný princíp dvojínštančnosti občianskeho súdneho konania predstavuje pre účastníka konania záruku, že bude mať, pri podaní opravného prostriedku, možnosť zaujať k skutočnostiam odôvodňujúcim právny záver súdu stanoviská, vyjadrovať sa k ich právnej relevantnosti vo vzťahu k predmetu konania. Meritórne rozhodnutie na základe právneho názoru odvolacieho súdu, proti ktorého rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok, by bolo v rozpore s touto zásadou. Takýmto postupom by mohla byť účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom (právo podať opravný prostriedok), čím by mohlo byť porušené jeho základné právo v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

V ďalšom konaní úlohou súdu prvého stupňa bude posúdiť podanú žalobu s ohľadom na skutkové a právne námietky žalobcu riadiac sa uvedeným právnym názorom odvolacieho súdu a vo veci opätovne meritórne rozhodnúť. V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov konania vrátane o náhrade trov odvolacieho konania (§ 246c ods. 1 vety prvej v spojení s § 224 ods. 3 O. s. p.).

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvého stupňa nerozhodol o celom predmete konania, keď zrušil len druhostupňové rozhodnutie žalovaného, pričom žalobou sa domáhal aj zrušenia prvostupňového rozhodnutia - personálneho rozkazu č. 462, odvolací súd sa nestotožnil s jeho názorom.

V zmysle § 250j ods. 2, 3 O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Z citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva možnosť, nie povinnosť súdu zrušiť j rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v prípade, ak súd podľa okolností prípadu dospeje k záveru, že takýto postup je vhodný, pričom v danom prípade nie je viazaný dôvodmi žaloby. Sú taktiež nie je povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, keďže táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu.

V danej súvislosti senát odvolacieho súdu dáva do pozornosti stanovisko najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 104 z roku 2011, ktoré cituje nasledovne: „Ak súd v konaní podľa druhej hlavy piatej časti OSP po preskúmaní

rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu dospeje k záveru, že sú dôvody na jeho zrušenie uvedené v § 250j ods. 2 a 3 OSP, nie je povinný samostatne odôvodňovať, prečo dospel k záveru zrušiť resp. nezrušiť aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, nakoľko táto skutočnosť vždy vyplýva zo skutkových okolností konkrétneho prípadu.“

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.